

vil kunne gøre midlertidig tjeneste i sekretariatet for derved at opnå et bredere kendskab til beredskabsarbejdet i det hele.

Det foreslås endvidere, at der oprettes et særligt koordineringsudvalg, som på administrativt plan kan følge og lægge de principielle retningslinier for den civile beredskabsplanlægning. Det foreslås endelig, at det forsvarspolitiske udvalg, som skal nedsættes i henhold til lovforslaget om forsvarets organisation m. v., får lejlighed til regelmæssigt at følge også det civile beredskab. Det kan i denne forbindelse tilføjes, at det er regeringens agt på tilsvarende måde at forelægge spørgsmål vedrørende civilforsvarets arbejde for det omhandlede udvalg, men man har ikke fundet det fornødent på indværende tidspunkt, hvor lovgivningen om civilforsvaret ikke i øvrigt skal underkastes revision, at forelægge selvstændigt lovforslag herom.

I § 2, sidste stk., bestemmes det, at der til det forsvarspolitiske udvalg hvert år skal afgives en beretning om det i årets løb udførte arbejde inden for det civile beredskab og om planerne for det kommende år.

Til § 3.

Der henvises til de almindelige bemærkninger ovenfor, idet bemærkes, at bestemmelsens stk. 2 svarer til § 30 i lov nr. 152 af 1. april 1949 om civilforsvaret. Bestemmelsen tager alene sigte på at pålægge tjenestemænd sådanne civile beredskabsopgaver, som naturligt henhører under eller står i forbindelse med den styrelsesgren, som vedkommende tjenestemand tilhører.

Til § 4.

I henhold til § 34 i lov nr. 152 af 1. april 1949 om civilforsvaret er borgerne pligtige til mod fuld erstatning at stille deres ejendom til rådighed for civilforsvaret. En tilsvarende bestemmelse må anses for nødvendig for det almindelige civile beredskab, idet man dog har fundet det tilstrækkeligt at foreslå, at rekvisitionsretten i fredstid kun skal omfatte fast ejendom. Det påregnes, at der inden for det civile beredskab hovedsageligt vil blive behov for enkle foranstaltninger til at sikre, at særligt egnede faste ejendomme i krigstid vil kunne anvendes som arbejdssted og opholdssted for myndighederne.

De i civilforsvarsloven indeholdte regler om overdragelse af rekvireret ejendom, herunder reglerne om, hvorledes erstatning i mangel af mindelig overenskomst skal fastsættes, er foreslået bragt i anvendelse også i nærværende bestemmelse, medmindre andet måtte blive fastsat ved kgl. anordning.

Til § 5.

Det må påregnes, at myndighederne i en krigssituation vil pålægge offentlige og private virksomheder at flytte varer og produktions- og transportmateriel. Nærværende bestemmelse tager sigte på at sikre gennemførelsen af de forberedelser, der er fornødne, for at påbud som de anførte skal kunne efterkommes i en given situation, såsom udpegning i fredstid af varebeholdninger, produktionsudstyr og transportmateriel, der i tilfælde af krig bør flyttes, og tilvejebringelse af lagerpladser, hvortil flytning skal ske m. v.

Bestemmelsen giver endvidere mulighed for allerede i fredstid at påbyde foranstaltninger, f. eks. af bygningsmæssig art, til sikring af vigtige varebeholdninger og produktionsudstyr m. v.

Bestemmelsen om, at det kan pålægges virksomheder at have visse minimumsbeholdninger af varer og produktionsmidler, er baseret på den betragtning, at det materielle grundlag for beredskabet på de forsynings- og transportmæssige områder må foreligge inden for rammerne af de enkelte erhvervsområders normale struktur.

Gennemførelsen af de i bestemmelsens stk. 1 omhandlede foranstaltninger i forbindelse med det civile beredskab kan medføre udgifter for den enkelte virksomhed, som modtager påbud i henhold til bestemmelsen. Det må følge af almindelige regler, at staten er erstatningspligtig for de hermed forbundne økonomiske tab, meromkostninger m. v., hvilket igen forudsætter, at der stilles finansielle bevillinger til rådighed.

Såfremt et påbud ikke stiller den virksomhed, til hvem påbudet rettes, ugunstigere end andre virksomheder i samme branche eller virksomhedsgren, således at påbudet med andre ord har karakteren af en almindelig næringsretlig regulering, bør erstatning af staten dog ikke kunne kræves.

I den norske lov af 14. december 1956 om „forsynings- og beredskabstiltak“ er indeholdt tilsvarende bestemmelse.

Til § 6.

Som omtalt i de almindelige bemærkninger må man ved planlægningen med henblik på en krigssituation gå ud fra, at der kan blive behov for en vidtgående delegation af centralmyndighedernes kompetence til lokale organer, ligesom man må forudse, at enkelte dele af landet kan blive afskåret fra forbindelsen med regeringen eller med den centrale forvaltning, uden at udtrykkelig delegation har fundet sted, i hvilket tilfælde de i forvejen dertil udpegede stedlige myndigheder må være bemyndiget til på egen hånd at overtage de beføjelser,